

Arrest

nr. 270 247 van 22 maart 2022

in de zaken RvV X / XI, RvV X / XI en RvV X / XI

- In zake:
1. X (RvV X)
 2. X (RvV X) wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: mevr. X
 3. X (RvV X) wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 25 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de tweede en derde verzoekende partij en van advocaat E. VAN DER HAERT, die tevens verschijnt voor de eerste verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster in de zaak RvV X (hierna: eerste verzoekster), die verklaart van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn, komt volgens de bijlage 26 op 1 februari 2019 (luidens haar verklaringen begin maart 2019) België binnen. Eerste verzoekster verzoekt op 31 januari 2020 een eerste maal om internationale bescherming. Op 5 maart 2020 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een technische weigeringsbeslissing in haren hoofde. Op 4 juni 2020 dient eerste verzoekster een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de bevoegde asielautoriteiten. Op 28 oktober 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker in de zaak RvV X (hierna: tweede verzoeker) en verzoeker in de zaak RvV X (hierna: derde verzoeker), die beiden verklaren van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn, komen volgens hun volgens de bijlages 26 als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen België binnen op 24 november 2020 (luidens verzoekers' verklaringen respectievelijk in augustus en november 2020) en zij dienen beiden op 24 november 2020 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 28 oktober 2021 beslist de commissaris-generaal ten aanzien van tweede en derde verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit zijn de drie thans bestreden beslissingen, die op 29 oktober 2021 aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

1.2. De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russische staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd op 05/07/2000 geboren in Nasra maar groeide op in Grozny (Tsjetsjenië). U heeft een oudere zus K. (OV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxx), twee jongere broers, D. (OV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxx) en M. (OV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxx), en nog twee jongere zussen.

In 2016 liet een oudere man en bevelhebber in het leger, M.I., zijn oog vallen op uw zus K. Op 14 november 2016 werd uw zus door hem ontvoerd. Uw oom kon met I. onderhandelen dat K. weer vrijgelaten zou worden, op voorwaarde dat zij de volgende dag traditioneel aan hem uitgehuwelijkt zou worden. Uw zus werd vrijgelaten en I. kwam naar u thuis om uw familie te vertellen dat indien jullie zouden vluchten, hij jullie alsnog zou vinden en K. met geweld tot zijn vrouw zou maken. Diezelfde nacht nog vluchtte u samen met uw ouders, broers, zussen, grootouders en oom en tante uit Grozny. Jullie gingen naar Sliptsovsk, waar een vriend van uw grootvader woonde. Uw zus K. en uw grootmoeder T. (OV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxx) reisden de volgende dag door naar Kaliningrad. Van daaruit regelden ze hun visums en vertrokken op 8 december 2016 naar Polen. Vanuit Polen reisden zij door naar België, alwaar zij een verzoek tot internationale bescherming indienden bij de bevoegde asielautoriteiten op 25 januari 2017. Op 26 april 2018 werden zij beiden erkend als vluchteling in België.

U en de rest van uw gezin verhuisden begin 2017 van Sleptsovsk naar Kaliningrad. Uw oom en tante keerden terug naar Grozny. In Kaliningrad hielp een kennis van uw grootvader, R., met het vinden van een woonplaats. Jullie huurden een appartement in Kaliningrad, u en uw broers gingen er naar school, en uw ouders vonden er werk.

Begin februari 2019 vielen twee mannen jullie appartement in Kaliningrad binnen. Één van hen heette I.A., de zoon van M.I., en de andere heette Y.M., een goede vriend van I. die voor de FSB werkte. Ze bedreigden jullie familie omdat K. was ontsnapt. Y. nam u in een aparte kamer en zei dat hij u in de plaats van uw zus zou meenemen en aan I. geven. Uw ouders smeekten hen om weg te gaan en beloofden dat ze u in de plaats van uw zus zouden uithuwelijken. Uiteindelijk vertrokken de twee mannen. Uw ouders stuurden u diezelfde nacht nog naar een vriendin. De volgende dag kwamen de mannen opnieuw bij u thuis om u op te halen. Uw ouders maakten hen wijs dat u net zoals K. was weggelopen van huis. Ze dwongen uw vader om een video op te nemen waarin hij zijn excuses aanbiedt omdat hij zijn eigen dochters niet in de hand kan houden. Deze video, alsook foto's van u, werden daarna verspreid op sites over meisjes die zich niet gedragen volgens de Islamitische traditie. U leefde een dikke week ondergedoken bij vriendin in Kaliningrad terwijl uw moeder voor u een visum regelde.

Begin maart 2019 reisde u met het vliegtuig naar Polen. Van daaruit nam u een bus tot in België, alwaar u een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielautoriteiten op 31 januari 2020. Op 5 maart 2020 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een technische weigeringsbeslissing in uw hoofde. Op 4 juni 2020 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de bevoegde asielautoriteiten.

Na uw vertrek uit de Russische Federatie verhuisde uw familie van Kaliningrad naar Saratov. Uw broer D. reisde legaal naar België midden 2019. Uw broer M. reisde legaal naar België in november 2019. Zij

dienden beiden een verzoek tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 24 november 2020. Uw vader reisde eind 2020 ook legaal naar België, maar keerde daarna terug naar Polen. Hij wacht in Polen tot ook de visums van uw moeder en zussen in orde zijn, en ook zij zich bij de rest van het gezin in België kunnen vervoegen. Ter staving van uw identiteit en asielproblemen legt u uw binnenlands paspoort neer en enkele foto's van uw gezin.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U vreest om bij terugkeer naar de Russische Federatie vervolgd te worden door M.I. en diens netwerk. U kunt het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt aangetast door het gegeven dat u uw internationaal reispaspoort tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. U reisde met uw internationaal reispaspoort legaal naar Europa. Bij aankomst in België zou u uw reispaspoort echter hebben weggegooid (CGVS I p.9). Gevraagd waarom u uw reispaspoort zou weggooiden, antwoordt u dat u het deed omdat u niet kon terugreizen naar de Russische Federatie (CGVS I p.9). Gevraagd waarom u daardoor uw paspoort zou weggooiden, zegt u zelf ook niet goed te weten waarom u het gedaan heeft (CGVS I p.9). Deze uitleg raakt uiteraard kant noch wal. Het feit dat u geen aannemelijke verklaring kunt geven voor het ontbreken van uw internationaal reispaspoort, leidt tot de conclusie dat u bepaalde informatie moedwillig achterhoudt, hetgeen een eerste negatieve impact heeft op de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast dient er op gewezen te worden dat er geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de recente vervolgingsfeiten, met name de inval in uw appartement in Kaliningrad, die de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht.

Ten eerste valt het gedrag van uw familie moeilijk te verzoenen met uw bewering allen een actuele vrees voor vervolging te hebben. U beweert dat M.I. zo'n uitgebreid netwerk en invloed heeft, dat hij jullie overal in de Russische Federatie zou kunnen vinden, ook in Kaliningrad, waar jullie ondergedoken waren na de problemen in Grozny. Echter is het opvallend dat uw familie, ondanks het feit dat uw problemen ook hen in rechtstreeks gevaar zouden brengen, niet tezamen met u naar België reisde, maar wel zeer gefaseerd (eerst u, dan uw broer D., dan uw broer M.) in België aankomt, waarbij uw ouders en jongere zussen nog steeds niet naar België zouden zijn kunnen komen. Gevraagd waarom uw familie niet gewoon allemaal tezamen vertrekt, antwoordt u meerdere malen ontwijkend door te stellen dat er geen mogelijkheid was om samen te vertrekken (CGVS I p.6-7). Doorgevraagd naar de reden waarom jullie niet samen konden vertrekken, antwoordt u dat er problemen zijn met visums en ook financiële problemen (CGVS p.7). Echter volstaat deze uitleg niet om te verklaren waarom uw familieleden zo onnodig vaak de grens oversteken. Uw moeder zou uw beide broers telkens (legaal met een visum) begeleid hebben tot in Polen, waarna ze dan zelf steeds terugkeerde naar Saratov (CGVS II p.6). Meer nog, uw vader, eveneens in het bezit van een visum, zou naar Polen zijn gereisd en vervolgens naar België, zónder een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, maar om vervolgens terug te keren naar Polen, alwaar hij zou wachten op de komst van uw moeder en zussen, die om een onduidelijke reden na meer dan 2 jaar nog altijd niet vertrokken zijn uit de Russische Federatie (CGVS I p.8; CGVS II p.7). Gevraagd waarom uw vader in zijn eentje in Polen zou zitten wachten op de komst van uw moeder en zussen, in plaats van bij de rest van zijn gezin in België te verblijven en zelf een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, zegt u het ook niet te weten (CGVS II p.8). Het feit dat uw familieleden echter zoveel legale verplaatsingen maken van en naar de Russische Federatie, doet niet alleen ernstige vragen rijzen over de hoogdringendheid van hun nood aan internationale bescherming, maar ook over de reikwijdte van het zogenaamde netwerk van M.I., die jullie overal in de Russische Federatie zou kunnen vinden.

Nog opvallender zijn de documenten die het Commissariaat op 11 juni 2021 mocht ontvangen van de voogd van uw broers, met in bijlage kopieën van de geboorteaktes van uw gezinsleden en een afstammingsbewijs uitgegeven door de burgerlijke stand van de stad Grozny op 17 mei 2021 (!!). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met deze bewijzen, en u gevraagd wordt hoe uw familie zo recent aan documenten kan geraken in Grozny, toont u zich totaal verrast en zegt u geen idee te hebben waar deze documenten vandaan komen, en dat uw zus alle documenten regelt (CGVS II p.3). Het doet echter op zijn zachtst gezegd de wenkbrauwen fronsen dat uw gezin nog zo recent in staat is om officiële documenten te regelen in Grozny. Zelfs indien geloofd zou worden dat uw gezin zich niet zelf in Grozny bevindt en deze documenten via anderen geregeld hebben, dient opgemerkt te worden dat u eveneens beweert dat uw bredere familie in Grozny uw gezin sinds de problemen verstoten heeft (CGVS II p.5), waardoor het niet duidelijk is wie de documenten dan voor jullie geregeld heeft. En dan nog, zelfs indien dan eveneens aangenomen zou worden dat deze documenten niet via familie, maar via oude vrienden of kennissen geregeld zouden kunnen worden, dan is het evenzeer bevreemdend dat uw gezin het risico zou nemen om zulke ongewenste aandacht van jullie vervolgers naar zich toe zou trekken door officiële documenten op eigen naam te zitten regelen in Grozny. Bijgevolg plaatsen deze recente documenten uit Grozny nog verdere vraagtekens bij het gedrag van uw gezinsleden in het licht van hun beweerde ernstige vrees voor vervolging in de Russische Federatie.

Voorts missen ook de handelingen van uw vervolgers logica en aannemelijkheid. Toen M.I. uw zus K. ontvoerde in 2016, kon uw oom haar weer vrij krijgen met de belofte dat K. de volgende dag aan M. uitgehuwelijkt zou worden volgens de tradities (CGVS I p.12). In werkelijkheid, verbrak uw familie zijn belofte aan M., en ontsnapte uw zus diezelfde dag nog uit Grozny. Met andere woorden had M. zich laten beetnemen door uw familie door uw zus K. terug te laten keren naar huis. In het licht van bovenstaande is het dan ook allerm minst geloofwaardig dat M. deze fout enkele jaren later op bijna exact dezelfde manier opnieuw zou begaan. Immers, wanneer de handlangers van M. in 2019 in jullie appartement in Kaliningrad binnenvallen om u in de plaats van uw zus op te eisen, weet uw vader hen opnieuw te overtuigen om weg te gaan en u thuis te laten, zodat u de volgende dag volgens de traditie zou kunnen worden uitgehuwelijkt (CGVS II p.10). Het is echter niet aannemelijk dat uw vervolgers, nu ze u eindelijk gevonden hebben, opnieuw zouden achterlaten bij uw familie, met de valse belofte dat u daarna volgens de traditie zou worden uitgehuwelijkt, en u daarmee de kans gevend om te ontsnappen, gezien ze zich in het verleden op precies dezelfde manier zouden hebben laten foppen. Geconfronteerd met de vraag waarom ze u niet meteen zouden meenemen en opnieuw het risico zouden nemen dat ook u, net zoals uw zus, zou ontsnappen, antwoordt u dat u het zelf ook niet weet (CGVS I p.17). Het flagrante gebrek aan aannemelijkheid in het gedrag van uw vervolgers, doet echter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen doorheen beide persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal getekend worden door een opvallend gebrek aan details en concreetheid. Ten eerste weet u weinig tot niets over M.I., de man omwille van wie u en uw gezin ondertussen al bijna vijf jaar op de vlucht zijn. Zo weet u niet zeker waar hij woont, eerst zegt u Grozny, dan denkt u Urus Martan (CGVS I p.14). U weet evenmin zeker of hij getrouwd is, noch hoeveel kinderen hij heeft (CGVS I p.14). U weet wel dat hij een belangrijke functie heeft binnen het leger, maar u heeft geen enkele verdere info over deze functie (CGVS I p.13-14), en kunt evenmin uitleggen waarom hij zo'n invloedrijk persoon is (CGVS I p.14). Daarnaast bent u ook uitzonderlijk vaag over de verblijfplaatsen van uw familieleden (zie infra), evenals over de procedure of het tijdstip van het verkrijgen van uw reisdocumenten (CGVS I p.18; CGVS II p.11-12), of over de gehele tijd na de inval waarbij u ondergedoken zat bij uw vriendin L. (CGVS I p.19; CGVS II p.11). Doorgevraagd op de periode tussen de inval en uw definitieve vertrek uit de Russische Federatie vertelt u dat u ondergedoken leefde bij uw vriendin L., "u denkt" ongeveer een tiental dagen (CGVS I p.18), maar u weet niet waar L. precies woonde (de ene keer zegt u dat het niet zo dichtbij was (CGVS I p.18), de andere keer zegt u dan weer dat het niet ver was (CGVS II p.11)), al weet u niet precies waarom u juist naar die specifieke vriendin L. ging, maar u weet gewoon niet naar wie u anders nog kon gaan (CGVS II p.11). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u relatief jong bent en als meisje misschien niet van bij de start van de problemen van alle details op de hoogte was, moet toch worden benadrukt dat u ruim de gelegenheid heeft gehad om zich in de loop van uw ondertussen bijna twee jaar durende asielpprocedure, of op zijn minst na uw eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat, beter te informeren. Het prangende gebrek aan concreetheid en details in het geheel van uw verklaringen, is opnieuw tekenend voor de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast kan ook gewezen worden op de opmerkelijke uitgiftedatum van uw internationaal reispaspoort. Hoewel u het nalaat om uw origineel reispaspoort neer te leggen (zie supra), blijkt uit de informatie van uw Poolse Schengenvisum in uw administratief dossier dat uw reispaspoort werd uitgegeven op 23 september 2016 (zie administratief dossier). Gevraagd waarom u op een bepaald moment een internationaal reispaspoort heeft aangevraagd, zegt u dat uw moeder uw paspoort voor u regelde na de ontvoering van uw zus K., gezien het normaal gezien de bedoeling was dat u samen met uw zus zou vertrekken (CGVS I p.9; CGVS II p.12). Echter dateren de problemen van uw zus en diens ontvoering pas van november 2016 (CGVS I p.11), oftewel twee maanden nádat u een internationaal reispaspoort ontving. Geconfronteerd met het feit dat u al over een internationaal reispaspoort beschikte voor er enige sprake was van problemen met M.I., reageert u door te zeggen dat u zelf niet goed weet waarom u op dat moment een reispaspoort aanvraag, gezien uw moeder het voor u regelde (CGVS II p.12). Deze uitleg is uiteraard niet in staat om een aannemelijke verklaring te geven voor de toevallige uitgiftedatum van uw internationaal paspoort.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vage verklaringen aflegt met betrekking tot de huidige verblijfplaats van uw familieleden. U "denkt" dat uw vader momenteel in Polen is, en uw moeder met uw jongere zussen in Saratov (CGVS I p.6; CGVS II p.6). Iedere verdere info over hun verblijfplaatsen blijft u echter schuldig. Zo weet u bijvoorbeeld niet bij wie uw moeder in Saratov woont, waarom zij precies Saratov heeft gekozen, of waarvan zij leeft (CGVS II p.8). U wijst er meermaals op dat u weinig contact heeft met zowel uw vader als uw moeder. Nochtans bent u ondertussen meer dan twee jaar in België, heeft u uw vader zelfs eind 2020 in het echt gezien, en werd u tweemaal gehoord op het Commissariaat-generaal, waardoor er redelijkerwijs van u verwacht mag worden dat u ondertussen op zijn minst enige informatie heeft verzameld over de verblijfplaatsen van uw familieleden. Er werd u zelfs de gelegenheid geboden om na twee persoonlijke onderhouds op het Commissariaat nog bewijsstukken te leveren van de huidige verblijfplaatsen van uw familie (CGVS II p.9). U stuurde op 28 juni 2021 een reeks foto's door waaruit op geen enkele manier kan worden afgeleid dat uw vader momenteel in Polen en uw moeder momenteel in Saratov verblijft. Gezien u de verschillende mogelijkheden die u ondertussen gehad heeft om meer info te verzamelen klaarblijkelijk niet benut, doet u opnieuw uitschijnen dat u de verblijfplaatsen van uw familie bewust achterhoudt. Deze vaststelling versterkt nog verder de indruk dat uw familie niet ondergedoken leeft in Polen of Saratov, maar wel gewoon in Kaliningrad leeft, of mogelijk zelfs in Grozny (gezien de recente afstammingsdocumenten uit Grozny, zie supra). Het feit dat u geen zich geeft op de verblijfplaatsen van uw gezinsleden, doet nog verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In het licht van het bovenstaande is het Commissariaat dan ook van oordeel dat er geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de recente vervolgingsfeiten uit 2019, met name de inval in uw appartement in Kaliningrad, en de reden van uw vertrek uit de Russische Federatie. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat de problemen met M.I. zich beperken tot uw regio van herkomst, met name Tsjetsjenië, en dat uw gezin, na de problemen van K. in 2016, zich veilig heeft kunnen vestigen in Kaliningrad.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat terugkeerders in principe vrij naar eender welke regio in de Russische Federatie kunnen gaan en er zich vestigen. Tsjetsjenen die zich elders in de Russische Federatie willen registreren, met de daaraan verbonden voordelen op vlak van gezondheidszorg, worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. Evenmin bestaan er voor Tsjetsjenen significante belemmeringen bij het verwerven van een job of een woonplaats.

Daarbij tevens rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich elders in de Russische Federatie vestigt. Er dient hierbij vooral gewezen op uw vorige duurzame verblijf in Kaliningrad. U en uw gezin hadden immers in Kaliningrad gedurende tenminste bijna twee jaar een stabiele woonst (CGVS I p.5), uw ouders werkten hier beiden (CGVS I p.7), en u en uw broers gingen hier ook naar school (CGVS I p.7). Gezien u geen duidelijkheid kunt bieden over de werkelijke verblijfplaatsen van uw gezinsleden, kan er bovendien redelijkerwijs aangenomen worden dat uw ouders zich nog steeds in Kaliningrad of elders in de Russische Federatie kunnen bevinden. Daarboven bent u voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Volledigheidshalve kan ook opgemerkt worden dat ook in hoofde van uw broers D. en M., eenzelfde beslissing wordt genomen door het Commissariaat-generaal.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

1.3. De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, luidt als volgt:

“(..."

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Russische nationaliteit. Je bent geboren op 23 januari 2014 in Grozny, in de republiek Tsjetsjenië in de Russische federatie. Jouw ouders zijn R.A. en F.A.. Je hebt twee oudere zussen, K. (OV: x.xxx.xxx) en M. (OV: x.xxx.xxx), die beiden ook in België wonen, samen met je grootmoeder T. (OV: x.xxx.xxx) en je oudere broer D. (OV: x.xxx.xxx). Je hebt nog twee andere zussen, A. en F. Zij zijn bij je ouders, maar je weet niet zeker waar je ouders precies verblijven.

In 2016 liet een bevelhebber in het leger, M.I., zijn oog vallen op je zus K. Zij werd door hem ontvoerd, maar je oom kon haar vrijlating regelen, op voorwaarde dat zij de volgende dag traditioneel zou uitgehuwelijkt worden aan I. Je zus werd vrijgelaten, en diezelfde nacht nog vluchtte je hele gezin, samen met je grootouders en oom en tante, weg uit Grozny. Jullie gingen naar Sleptovsk, waar een vriend van je grootvader woonde. Je zus K. reisde de volgende dag samen met je oma T. naar Kaliningrad. Eens ze daar een visum geregeld hadden, vertrokken ze naar Polen, op 8 december 2016. Vandaaruit reisden ze naar België, waar ze een verzoek tot internationale bescherming indienden op 25 januari 2017. Op 26 april 2018 werden zij beiden erkend als vluchteling in België.

Begin 2017 verhuisde je samen met de rest van je gezin naar Kaliningrad, je oom en tante gingen terug naar Grozny. Via een familievriend, R., vonden jullie er een appartement. Je begon er naar de kindertuin te gaan, je zus M. en je broer D. gingen er naar school, en je ouders vonden er werk.

Begin februari 2019 vielen twee mannen binnen in jullie appartement in Kaliningrad. Je moest samen met je broer en zussen in een andere kamer gaan zitten, terwijl de mannen jouw ouders en zus M. bedreigden. Zij waren van plan om M. te ontvoeren, zodat zij in de plaats van K. met I. zou kunnen trouwen. Jouw ouders beloofden haar uit te huwelijken, en de mannen gingen weg. Je ouders stuurden M. die nacht naar een vriendin, bij wie ze zich een week verstopte terwijl er voor haar een visum werd geregeld. Begin maart 2019 reisde M. naar Polen, en zo verder naar België, waar ze op 31 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na de inval van de twee mannen bij jullie thuis in Kaliningrad, bracht je moeder jou, D., A. en F. naar het huis van R., een familievriend die met zijn gezin in Kaliningrad woonde. Jullie bleven een week bij R. en zijn gezin wonen, en daarna vertrokken jullie samen met jullie ouders naar Saratov. Na enkele maanden bracht je moeder D. naar Polen. Vandaaruit werd D. door je oma opgehaald en meegenomen naar België, waar ook hij op 24 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Enkele maanden na D. reisde je ook zelf naar België, waar je een verzoek om internationale bescherming indiende samen met D. op 24 november 2020.

In de winter van 2020 kwam je vader op bezoek bij jullie in België. Hij bleef ongeveer een week bij jullie, en keerde dan terug.

Ter staving van je asielrelaas leg je de volgende documenten neer: de geboorteakte van jou, je broer, je zus K. en je moeder, een bewijs van domicilie van je moeder en van je oma (kopieën).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, moet besloten worden dat je niet aannemelijk gemaakt hebt dat je in de Russische Federatie een gegronde vrees moet koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan je relaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Uit je verklaringen blijkt dat je je verzoek om internationale bescherming grotendeels op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door je zus M., namelijk dat de handlangers van I. in februari 2019 terugkeerden, dit keer om je zus M. te ontvoeren, waardoor je hele familie bedreigd zou zijn. In het kader van het door M. ingediende verzoek om internationale bescherming werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van deze asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in jouw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing in hoofde van je zus M. luidt als volgt:

“(…).”

Wat betreft de opmerking van je voogd en je advocaat, namelijk dat jij en je broer D. als mannelijke gezinsleden de verantwoordelijkheid dragen voor de ongehoorzaamheid van je zus, moet het volgende worden opgemerkt (CGVS p. 8). Zoals hierboven uiteengezet, kan er al geen geloof worden gehecht aan de bewering dat de handlangers van I. je familie blijven bedreigen, jullie tot in Kaliningrad gevolgd zijn, en nu je zus M. hebben willen ontvoeren. Daaruit volgt dat er dus ook geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat jij en je broer nu als verantwoordelijken zouden moeten opdraaien voor M.'s ontsnapping. In geval je nog zou invoeren dat je wel nog kan worden gezien als verantwoordelijke voor de ontsnapping van K. enkele jaren langer geleden, kan nog worden verwezen naar de motivering hierboven: er is gebleken dat je familie zich duurzaam in Kaliningrad heeft kunnen vestigen zonder verdere problemen, waardoor kan worden besloten dat jullie in Kaliningrad geen vrees moeten koesteren in verband met K.'s ontsnapping.

De documenten die je neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Deze documenten vormen een aanwijzing van je identiteit en herkomst, maar die gegevens staan momenteel niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)

1.4. De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoeker, luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Russische nationaliteit. Je bent geboren op 19 maart 2003 in Grozny, in de republiek Tsjetsjenië in de Russische federatie. Jouw ouders zijn R.A. en F.A. Je hebt twee oudere zussen, K. (OV: x.xxx.xxx) en M. (OV: x.xxx.xxx), die beiden ook in België wonen, samen met je grootmoeder T. (OV: x.xxx.xxx) en je jongere broer M. (OV: x.xxx.xxx). Je hebt ook twee jongere zussen, A. en F. Zij verblijven bij je ouders, maar je weet niet zeker waar.

In 2016 liet een bevelhebber in het leger, M.I., zijn oog vallen op je zus K. Zij werd door hem ontvoerd, maar je oom kon haar vrijlating regelen, op voorwaarde dat zij de volgende dag traditioneel zou uitgehuwelijkt worden aan I. Je zus werd vrijgelaten, en diezelfde nacht nog vluchtte je hele gezin, samen met je grootouders en oom en tante, weg uit Grozny. Jullie gingen naar Sleptovsk, waar een vriend van je grootvader woonde. Je zus K. reisde de volgende dag samen met je oma T. naar Kaliningrad. Eens ze daar een visum geregeld hadden, vertrokken ze naar Polen, op 8 december 2016. Vandaaruit reisden ze naar België, waar ze een verzoek tot internationale bescherming indienden op 25 januari 2017. Op 26 april 2018 werden zij beiden erkend als vluchteling in België.

Begin 2017 verhuisde je samen met de rest van je gezin naar Kaliningrad, je oom en tante gingen terug naar Grozny. Via een familievriend, R., vonden jullie er een appartement. Je begon er naar school te gaan, net als je zus M. en je broer M., en je ouders vonden er werk.

Begin februari 2019 vielen twee mannen binnen in jullie appartement in Kaliningrad. Je moest samen met je broer en jongere zussen in een andere kamer gaan zitten, terwijl de mannen jouw ouders en zus bedreigden. Zij waren van plan om M. te ontvoeren, zodat zij in de plaats van K. met I. zou kunnen trouwen. Jouw ouders beloofden haar uit te huwelijken, en de mannen gingen weg. Je ouders stuurden M. die nacht naar een vriendin, bij wie ze zich een week verstopte terwijl er voor haar een visum werd geregeld. Begin maart 2019 reisde M. naar Polen, en zo verder naar België, waar ze op 31 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na de inval van de twee mannen bij jullie thuis in Kaliningrad, bracht je moeder jou, M., A. en F. naar het huis van R., een familievriend die met zijn gezin in Kaliningrad woonde. Jullie bleven een week bij R. en zijn gezin wonen, en daarna vertrokken jullie samen met jullie ouders naar Saratov. Daar bleef je ongeveer een of twee maand wonen, en toen bracht je moeder je naar Polen. Vandaaruit werd je door je oma opgehaald en meegenomen naar België, waar ook jij op 24 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. In november 2020 reisde ook je broer M. naar België, waar hij samen met jou een verzoek om internationale bescherming indiende op 24 november 2020.

In de winter van 2020 kwam je papa op bezoek bij jullie in België. Hij bleef ongeveer een week bij jullie, en keerde dan terug. Je denkt dat je ouders momenteel misschien in Saratov wonen, maar je bent er niet zeker van.

Je vreest dat je hele gezin bedreigd is door I., de man die met je zussen wou trouwen. Verder haal je aan dat je hier op school meer leert dan dat je deed in Kaliningrad en in Grozny.

Ter staving van je asielrelaas leg je de volgende documenten neer: de geboorteakte van jou, je broer, je zus K. en je moeder, een bewijs van domicilie van je moeder en van je oma (kopieën).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren

en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, moet besloten worden dat je niet aannemelijk gemaakt hebt dat je in de Russische Federatie een gegronde vrees moet koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan je relaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Uit je verklaringen blijkt dat je je verzoek om internationale bescherming grotendeels op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door je zus M., namelijk dat de handlangers van I. in februari 2019 terugkeerden, dit keer om je zus M. te ontvoeren, waardoor je hele familie bedreigd zou zijn. In het kader van het door M. ingediende verzoek om internationale bescherming werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van deze asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in jouw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing in hoofde van je zus M. luidt als volgt:

“(…).”

Wat betreft de opmerking van je voogd en je advocaat, namelijk dat jij en je broer M. als mannelijke gezinsleden de verantwoordelijkheid dragen voor de ongehoorzaamheid van je zus, moet het volgende worden opgemerkt (CGVS p. 14). Zoals hierboven uiteengezet, kan er al geen geloof worden gehecht aan de bewering dat de handlangers van I. je familie blijven bedreigen, jullie tot in Kaliningrad gevolgd zijn, en nu je zus M. hebben willen ontvoeren. Daaruit volgt dat er dus ook geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat jij en je broer nu als verantwoordelijken zouden moeten opdraaien voor M.'s ontsnapping. In geval je nog zou invoeren dat je wel nog kan worden gezien als verantwoordelijke voor de ontsnapping van K. enkele jaren langer geleden, kan nog worden verwezen naar de motivering hierboven: er is gebleken dat je familie zich duurzaam in Kaliningrad heeft kunnen vestigen zonder verdere problemen, waardoor kan worden besloten dat jullie in Kaliningrad geen vrees moeten koesteren in verband met K.'s ontsnapping.

Wat betreft het andere asielmotief dat je aanhaalt, namelijk dat je liever naar school gaat in België omdat het onderwijs hier van betere kwaliteit is dan in Rusland (CGVS p. 13), moet worden opgemerkt dat de eventuele lagere kwaliteit van het onderwijs in Rusland niet kan worden beschouwd als een feit van vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die je neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Deze documenten vormen een aanwijzing van jullie identiteit en herkomst, maar die gegevens staan momenteel niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

“(…).”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingebetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 268 642, is de meerderjarige zus van tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 268 634 en van derde verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 268 637. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van tweede en derde verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van eerste verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de drie zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. Verzoekers beroepen zich in hun respectieve verzoekschriften in een enig middel allen op de schending van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2. In hoofddorde gaan verzoekers in op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hunnen hoofde. Zij maken vier voorafgaande opmerkingen.

Vooreerst halen zij aan dat het asielrelaas van hun zus K. niet in twijfel werd getrokken door de verwerende partij en dat hun zus K., net als hun grootmoeder, als vluchteling werd erkend door de Belgische asielinstanties. De vervolgingsfeiten van zus K. werden dus geloofwaardig bevonden, en haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar de Russische Federatie gegrond is. Gelet op de Tsjetsjeense context moet luidens het verzoekschrift redelijkerwijs worden aangenomen dat de waarschijnlijkheid dat eerste verzoekster, zoals haar zus K, ook het slachtoffer is geworden van vervolging (of op zijn minst ook het slachtoffer van vervolging zal zijn in geval van terugkeer, in haar hoedanigheid van Tsjetsjeense ongehuwde vrouw) groot is en dat haar vrees in geval van terugkeer gegrond is.

Verzoekers werpen voorts op dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van eerste verzoekster bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), en die van tweede en derde verzoeker, haar minderjarige broers, noch betreffende de verblijfplaatsen, noch betreffende de vervolgingsfeiten.

Betreffende de vervolgingsfeiten, zoals aangehaald door eerste verzoekster, stellen de verzoekschriften dat eerste verzoekster het heel moeilijk heeft gehad om haar relaas te vertellen. Zij heeft twee keer een pauze moeten nemen en heeft vaak stiltes laten vallen. De *protection officer* heeft haar ook gezegd dat zij niet “*over alles in detail hoefde te treden*”. Verzoekers verwonderen zich dan ook van het feit dat eerste verzoekster nadien verweten wordt dat haar verklaringen “*getekend worden door een opvallend gebrek aan details en concreetheiden*”. Hoe dan ook zijn verzoekers, in tegenstelling tot de verwerende partij, van mening dat de verklaringen van eerste verzoekster over de vervolgingsfeiten en de omstandigheden waaronder zij zich hebben voorgedaan, voldoende nauwkeurig, gedetailleerd, spontaan en bezaaid met details, waardoor eerste verzoekster meent aannemelijk gemaakt te hebben dat haar verklaringen ook overeenstemmen met gebeurtenissen die zij daadwerkelijk heeft meegemaakt.

Tot slot werpen verzoekers als voorafgaande opmerking de kwetsbaarheid van eerste verzoekster op. Dit vloeit voort uit haar relaas, uit het feit dat zij op achttienjarige leeftijd, alleen en heel plotseling, haar land van herkomst heeft moeten ontvluchten en uit het feit dat zij slachtoffer is geweest van gendergerelateerd geweld, uit het feit dat zij nog vandaag ver van haar ouders woont. Eerste verzoekster had duidelijk veel moeite gedurende haar persoonlijk(e) onderhoud(en) om haar verhaal te

vertellen. Zij ervaart nog steeds grote moeilijkheden wanneer zij moet denken aan wat er in Kaliningrad is gebeurd en voelt zich verantwoordelijk voor het feit dat haar familie vandaag in verschillende landen moet leven, ver van elkaar. De schaamte die eerste verzoekster nog ervaart heeft een belangrijke impact op haar asielrelaas en verder is het onderscheid tussen traumatisch en niet-traumatisch geheugen een belangrijke factor die in overweging dient te worden genomen wanneer een oordeel wordt geveld over mogelijke discrepanties in het asielrelaas. De verwerende partij, zo stellen de verzoekschriften, heeft geen enkele aandacht besteed aan de verhoogde kwetsbaarheid van eerste verzoekster en de impact die deze gehad heeft op de asielprocedure, meer bepaald op de manier waarop zij haar asielrelaas heeft uiteengezet.

3.1.3. Vervolgens gaan verzoekers in op de motivering van de bestreden beslissingen. Zij voeren aan dat de verwerende partij niet rechtstreeks de aannemelijkheid van de vervolging onderzoekt, maar haar argumentatie wijdt aan overwegingen die verband houden met randaspecten van het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekster. Verzoekers geven een overzicht van de in de ten aanzien van eerste verzoekster genomen bestreden beslissing vervatte motieven en pogen de nodige uitleg te verschaffen om de argumenten van de verwerende partij te weerleggen of de nodige onduidelikheden te verklaren.

Verzoekers ontkennen vooreerst dat eerste verzoekster "*moedwillig*" informatie tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Zij volharden in haar eerder afgelegde verklaringen dat zij haar internationaal paspoort heeft weggegooid bij aankomst in Polen. Ze deed dit op advies van de dame die de familie hielp om de paspoorten te bekomen, om zo niet gerepatriëerd te kunnen worden naar de Russische Federatie. Eerste verzoekster was op dat moment achttien jaar en plotseling en alleen haar land ontvlucht voor gendergerelateerde feiten, heel kwetsbaar en beïnvloedbaar. De identiteit van eerste verzoekster staat echter vast en wordt op zich niet betwist door de verwerende partij. Dat zij haar internationaal paspoort heeft weggegooid, maakt op zich dan ook geen kernelement uit van het asielrelaas. Verder wensen verzoekers te benadrukken dat uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster in Kaliningrad een Schengenvisum heeft verkregen op 15 februari 2019, geldig van 23 februari 2019 tot 9 maart 2019. Deze informatie komt perfect overeen met de verklaringen van eerste verzoekster en de chronologie en plaats van de aangehaalde feiten. Indien eerste verzoekster andere Schengenvisumaanvragen had ingediend tussen 2016 en 2019, dan was dit ook geweten door de verwerende partij.

Inzake het gedrag van de familie van verzoekers, dat moeilijk te verzoenen zou zijn met de beweerde actuele vrees voor vervolging van allen en inzake de opmerkelijk vage verklaring van eerste verzoekster met betrekking tot de verblijfplaats van haar familieleden, wensen verzoekers te verduidelijken dat enkel de moeder en de twee zussen momenteel nog in Saratov verblijven. Zij zijn er niet ingeschreven, gaan niet naar school, werken niet en gaan amper naar buiten, dit om niet teruggevonden te worden door de belagers van de familie. Zij worden financieel ten laste genomen van de vader, die in Polen werkt, waar hij op 9 november 2020 op basis van een D-visum, verkregen van de Poolse autoriteiten, naartoe is gereisd. Op basis van het legaal verblijf in Polen, mag de vader legaal naar België reizen, wat hij ook gedaan heeft om er zijn kinderen te bezoeken in 2020. Hij is maar kort in België geweest en heeft geen verzoek om internationale bescherming ingediend omdat hij in Polen beschermd is tegen een verwijdering naar Rusland. De vader is niet meer teruggekeerd naar Rusland sinds hij in Europa is aangekomen. Tweede en derde verzoeker zijn in België aangekomen in september en november 2019 en zijn dus enkele maanden na eerste verzoekster uit hun land van herkomst gevlucht. Verzoekers zijn hierover altijd eerlijk en duidelijk geweest. Hun ouders waren in februari 2019, na het incident in het appartement in Kaliningrad, financieel niet in staat om visums te verkrijgen voor hun vier kinderen. Telkens wanneer zij hiertoe financieel in staat zijn, sturen zij een familielid naar Europa. Dit is de reden waarom derde verzoeker enkele maanden voor tweede verzoeker vertrok. Momenteel wachten zij om ook de visums te verkrijgen voor de andere zussen van verzoekers, zodat deze samen met de moeder ook zouden kunnen vertrekken. Volgens verzoekers blijkt uit de feiten duidelijk dat de familie, kost wat kost, hun belagers probeert te vermijden en de familieleden in veiligheid te stellen. Het spreekt voor zich, zo opperen verzoekers, dat het gezin niet uit vrije wil besloten heeft om apart te gaan wonen in drie verschillende landen.

In verband met de recente kopieën van de geboorteaktes van de gezinsleden uit Grozny die vraagtekens zouden plaatsen bij het gedrag van de gezinsleden van verzoekers in het licht van hun ernstige vrees voor vervolging in de Russische Federatie, stellen verzoekers dat hun moeder deze documenten heeft bekomen via een vriendin die bij de administratie in Grozny werkt en aan wie ze smeergeld moest betalen. De ouders wonen niet in Grozny en zijn er ook nooit naar teruggekeerd sinds

de feiten die de aanleiding waren van hun vlucht in 2016. Verzoekers wensen nog te benadrukken dat de documenten niet aangevraagd werden, ondanks het risico, om de identiteit van tweede en derde verzoeker (en hun familieband met zus K. en eerste verzoekster) in het kader van hun verzoek om internationale bescherming te bewijzen.

Dat de handelingen van de vervolgers aan logica en aannemelijkheid zouden missen, kan volgens verzoekers niet worden bijgetreden. Eerste verzoekster kan enkel hypothesen formuleren betreffende redenen waarom de handlangers van M. opnieuw aanvaard hebben om haar thuis te laten, zodat zij de volgende dag volgens de traditie uitgehuwelijkt zou worden. Benadrukt wordt dat de omstandigheden van het incident in 2016 en dat in 2019 helemaal anders waren. Dat eerste verzoekster geen verklaring kan verschaffen voor de handelingen van haar belagers is volgens verzoekers ook logisch. De Tsjetsjeense bendeleden handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier. Verwachten van de verzoeker om internationale bescherming dat hij de handelingen van zijn belager verklaart, is volgens hen buitensporig. Bovendien dient de verwerende partij ook rekening te houden met de gegeven culturele context. Zo wordt een alleenstaande Tsjetsjeense vrouw die de nacht in het huis van een man doorbrengt, beschouwd als zijn vrouw. De culturele context kan dus ook uitleggen waarom eerste verzoekster niet dezelfde dag werd meegenomen. De verwerende partij brengt niets aan dat het tegengestelde aantoonst. Over het algemeen, zo betogen verzoekers, blijkt uit de redenering van de verwerende partij dat zij zich puur op subjectieve bevindingen baseert en verschillende elementen worden steeds weer met een westerse bril geïnterpreteerd, zonder enige beschouwing van hoe het er ter plaatse aan toe gaat. Nochtans staat de inrekeningneming van de culturele context centraal en maakt dit principe deel uit van de basisbeginselen die doorheen de asielprocedure dienen te worden toegepast. Verzoekers verwijzen voort naar artikel 15.3, a), van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

Wat de bemerking uit de bestreden beslissingen betreft dat de verklaringen van eerste verzoekster doorheen de beide persoonlijke onderhouden zouden getekend zijn door een opvallend gebrek aan details en concreetheiden, wensen verzoekers nogmaals de verbazing te uiten bij dit argument aangezien de *protection officer* zelf heeft verklaard dat eerste verzoekster niet "*over alles in details hoefde te treden*". Waar wordt gesteld dat zij weinig informatie geeft betreffende M. (hoewel zij toch de naam van één van zijn kinderen kent), werpen verzoekers op dat eerste verzoekster nog redelijk jong was wanneer de familie van de ene dag op de andere Grozny heeft moeten verlaten in 2016. Deze feiten, die op zich niet betwist worden door de verwerende partij, hebben een groot trauma veroorzaakt bij de familie. Om dit trauma niet te vergroten, spraken de ouders amper met de kinderen over de belagers en wat er gebeurd was. Zij hebben hun leven "*heropgebouwd*" in Kaliningrad, hopende dat zij niet teruggevonden zouden worden. Dit legt volgens de verzoekschriften uit waarom eerste verzoekster weinig afweet van M. Zij heeft nooit met hem samengewoond, is nooit persoonlijk met hem omgegaan en het is dan ook normaal dat zij niet veel informatie over hem kan geven. De loutere vermelding van deze persoon brengt eerste verzoekster in een staat van grote angst. Van haar verwachten dat zij, in de loop van de procedure om internationale bescherming, zich zou informeren over deze persoon is overdreven. Had zij dan wel veel informatie kunnen geven over M, zou het "*ingestudeerd*" zijn geweest. Verder begrijpen verzoekers niet in welke mate eerste verzoekster niet duidelijk zou zijn geweest over haar verblijf gedurende ongeveer tien dagen bij haar vriendin L.

In verband met de uitgiftedatum van het internationaal reispaspoort van eerste verzoekster betogen verzoekers dat de paspoorten van eerste verzoekster, zus K. en de grootmoeder wel degelijk in november 2016 werden aangemaakt, maar geantidateerd werden. De moeder van verzoekers heeft smeergeld betaald om het paspoort te laten antideren. Zij was bang dat, mochten M. en zijn handlangers de hand leggen op de paspoorten met een datum na de feiten in 2016, zij de familie ervan zouden verdenken om het land te willen verlaten. Corruptie is in Rusland endemisch en zo heeft de familie de geantidateerde paspoorten kunnen verkrijgen.

Betreffende de in de bestreden beslissingen geopperde vestigingsmogelijkheden in eender welke regio in de Russische Federatie, halen verzoekers aan dat, gelet op het feit dat eerste verzoekster teruggevonden werd door de handlangers van M. in Kaliningrad, zij vrezen dat zij ook elders in Rusland teruggevonden zullen worden. Dit is ook de reden waarom de moeder vandaag in anonimiteit leeft in Saratov en zij langs de telefoon niet durft te zeggen waar zij nu verblijft. Verzoekers wensen nogmaals te benadrukken dat M. een invloedrijk persoon is in Tsjetsjenië en dat hij de steun heeft van de Tsjetsjeense president Kadyrov.

3.1.4. Verzoekers beroepen zich vervolgens op rapporten over de Tsjetsjeense context. Zij werpen vooreerst op dat ontvoering van bruiden nog wijdverbreid is in Tsjetsjenië en verwijzen daarvoor naar volgende rapporten:

- EASO, “Rapport d’information sur le pays d’origine Tchétchénie Femmes, mariage, divorce et garde d’enfants”, september 2014;
- Helsinki Foundation for Human Rights, “Republic of fear. Human rights in modern-day Chechnya”, april 2019.

Verder duiden zij op de notie van de “collectieve verantwoordelijkheid” die sterk verankerd is in de Tsjetsjeense gebruiken en zelfs geïnstitutionaliseerd. Zij verwijzen hiervoor naar OPFRA, “Tchétchénie, le régime de Ramzan Kadyrov”, d.d. 22 maart 2015. Luidens de verzoekschriften koesteren verzoekers een vrees in geval van terugkeer omwille van het feit dat hun zus K. reeds vervolgd werd in Tsjetsjenië en de hele familie verantwoordelijkheid draagt voor de handelingen van hun zus, K.

3.1.5. Verzoekers geven voorts nog een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de samenwerkingsplicht en de toepassing van het voordeel van de twijfel. *In casu* blijkt volgens hen duidelijk dat de verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, in het bijzonder gelet op het feit dat eerste verzoekster ernstige elementen van verhoogde kwetsbaarheid aanhaalt. Verzoekers herhalen dat de verwerende partij niet rechtstreeks de aannemelijkheid van de vervolging onderzoekt, maar haar argumentatie wijdt aan overwegingen die verband houden met randaspecten van het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekster.

3.1.6. Verzoekers benadrukken in hun conclusie dat de verwerende partij hun zaak niet voldoende heeft bestudeerd. De elementen waarop de verwerende partij zich baseert zijn onvoldoende of irrelevant om een weigeringsbeslissing te staven, in het bijzonder gelet op de ernst van de aangevoerde vervolgingsfeiten en het feit dat de vervolgingsfeiten, aangehaald door K., de zus van verzoekers, als aannemelijk werden geacht door de verwerende partij. Ook heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met de Tsjetsjeense context. Verder heeft de verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet vervuld en eerste verzoekster niet het voordeel van de twijfel gegund, ondanks de algehele geloofwaardigheid van het relaas en de problemen van de familie. Uiteindelijk zijn verzoekers van mening dat de verwerende partij bijzonder onzorgvuldig, onredelijk en onvoorzichtig heeft gehandeld. Eerste verzoekster werd in Tsjetsjenië vervolgd omwille van haar toebehoren tot de sociale groep van de jonge Tsjetsjeense vrouwen en de dichte familieleden van reeds vervolgte Tsjetsjenen en vreest hoe dan ook bij terugkeer uitgehuwelijkt te worden volgens de Tsjetsjeense traditie. Verzoekers menen dat zij op basis van het voorgaande moeten worden erkend als vluchteling.

3.1.7. In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers, in ondergeschikte orde, in op de weigeringen van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij geven een algemene, theoretische uiteenzetting inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en benadrukken dat zij niet naar Rusland kunnen worden teruggestuurd zonder grondige analyse van hun concrete situatie. Verzoekers zijn van mening dat hen, op zijn minst, de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden, aangezien er geen plaats is waar zij zich redelijkerwijze opnieuw zouden kunnen vestigen in Rusland zonder het risico te lopen dat hun grondrechten, en in het bijzonder artikel 3 van het EVRM, zouden worden geschonden.

3.1.8. Verzoekers vragen de Raad, op basis van het voorgaande, in hoofddorde om de status van vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de commissaris-generaal.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen bij de voorliggende verzoekschriften een kopie van het paspoort van hun vader toe.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de enige middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel (2) en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoekers vrezen om bij terugkeer naar Rusland vervolgd te worden door M.I. en diens netwerk.

Blijkens de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster en waarvan de motivering in de overige twee bestreden beslissingen integraal wordt hernomen, kunnen verzoekers niet van deze vrees overtuigen. Vooreerst (i) wordt opgemerkt dat de algemene geloofwaardigheid van eerste verzoekster reeds ernstig wordt aangetast door het gegeven dat zij haar internationaal paspoort tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Het feit dat zij geen aannemelijke verklaring kan geven voor het ontbreken van haar internationaal reispaspoort, dat zij bij aankomst in België zou hebben weggegooid, leidt tot de conclusie dat zij bepaalde informatie moedwillig achterhoudt, hetgeen een eerste negatieve impact heeft op de beoordeling van haar algemene geloofwaardigheid. Daarnaast (ii) kan er geen ernstig geloof worden gehecht aan de recente vervolgingsfeiten, met name de inval begin 2019 in het appartement waar de familie in Kaliningrad woonde, en die de rechtstreekse aanleiding zou zijn geweest voor de vlucht uit het land van herkomst. Ten eerste (a) valt het gedrag van eerste verzoeksters gezin moeilijk te verzoenen met haar bewering allen een actuele vrees voor vervolging te hebben. Dat de familieleden veel legale verplaatsingen maken van en naar de Russische Federatie, doet niet alleen ernstige vragen rijzen over de hoogdringendheid van hun nood aan internationale bescherming, maar ook over de reikwijdte van het zogenaamde netwerk van M.I., die hen overal in de Russische Federatie zou kunnen vinden. Nog opvallender (b) doet het op zijn zachtst gezegd de wenkbrauwen fronsen dat eerste verzoeksters gezin nog zo recent in staat was om officiële

documenten te regelen in Grozny, de stad die zij na het incident in 2016 verlieten, waardoor verdere vraagtekens worden geplaatst bij het gedrag van de gezinsleden in het licht van hun beweerde ernstige vrees voor vervolging in de Russische Federatie. Voorts (c) missen ook de handelingen van de vervolgers logica en aannemelijkheid. Het is immers niet aannemelijk dat de vervolgers, nu zij de familie eindelijk gevonden hebben, eerste verzoekster, net zoals haar zus K. in 2016, zouden achterlaten bij haar familie, met de valse belofte dat zij daarna volgens de traditie zal worden uitgehuwelijkt, en haar daarmee de kans gevend om te ontsnappen, gezien ze zich in het verleden op precies dezelfde manier hebben laten foppen. Verder (d) worden de verklaringen van eerste verzoekster doorheen beide persoonlijke onderhouds getekend door een opvallend gebrek aan details en concreetheid. Zo weet zij weinig tot niets over M.I., is zij uitzonderlijk vaag over de verblijfplaatsen van haar familieleden, evenals over de procedure of het tijdstip van het verkrijgen van haar reisdocumenten of over de gehele tijd na de inval waarbij zij ondergedoken zat bij haar vriendin L. Daarnaast (e) is er de opmerkelijke uitgiftedatum van het internationaal paspoort van eerste verzoekster, namelijk een datum vooraleer er enige sprake was van problemen met M.I. in 2016. Tot slot (f) legt eerste verzoekster opmerkelijk vage verklaringen af met betrekking tot de huidige verblijfplaats van haar gezinsleden. Gezien zij de verschillende mogelijkheden die zij ondertussen heeft gehad om meer informatie te verzamelen klaarblijkelijk niet benut, doet zij opnieuw uitschijnen dat zij de verblijfplaatsen van haar familie bewust achterhoudt. In het licht van het bovenstaande is de verwerende partij van oordeel dat er geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de recente vervolgingsfeiten uit 2019, met name de inval in het appartement in Kaliningrad, en de reden van het vertrek uit de Russische Federatie. Bijgevolg (iii) wordt geconcludeerd dat de problemen met M.I. zich beperken tot de regio van herkomst, met name Tsjetsjenië, en dat het gezin, na de problemen van zus K. in 2016, zich veilig heeft kunnen vestigen in Kaliningrad. Tot slot (iv) wordt gesteld dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van eerste verzoekster, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich elders in de Russische Federatie vestigt. Volledigheidshalve (v) wordt opgemerkt dat ook in hoofde van tweede en derde verzoeker eenzelfde beslissing wordt genomen.

3.3.6.2. Waar verzoekers als eerste van de vier voorafgaande opmerkingen aanhalen dat het asielrelaas van hun zus K. niet in twijfel werd getrokken door de verwerende partij en dat hun zus K., net als hun grootmoeder, als vluchteling werd erkend door de Belgische asielinstanties, waardoor de vervolgingsfeiten van zus K. geloofwaardig werden bevonden, en haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar de Russische Federatie gegrond is, wijst de Raad erop dat niet kan worden verwezen naar de erkenning van familieleden om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, bestaat. Zij dienen daarentegen concrete feiten of omstandigheden aan te tonen op basis waarvan het voldoende aannemelijk kan worden geacht dat het risico op vervolging zich in hunnen hoofde materialiseert. Verzoekers laten zulks, zoals hierna zal blijken, echter na.

3.3.6.2.1. De Raad benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoekers, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites, waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoekers kunnen zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van familieleden, doch zij dienen op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in hun land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade lopen dan wel dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt, *quod non in casu*. Het loutere feit dat hun zus K. en hun grootmoeder in België als vluchteling werden erkend, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekers internationale bescherming te verlenen. Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat de vervolgingsfeiten waarop verzoekers zich baseren zich op een later tijdstip afspelen.

3.3.6.2.2. Waar verzoekers voorts aanhalen dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van eerste verzoekster en die van tweede en derde verzoeker bij het commissariaat-generaal, noch betreffende de verblijfplaatsen, noch betreffende de vervolgingsfeiten, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit (*in casu* onderlinge) tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad stelt

vast dat de verwerende partij in haar beslissingen op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde inval in het appartement van verzoekers in Kaliningrad begin 2019 en aan de problemen die zij hierdoor zouden hebben gekend. Dat er in de bestreden beslissingen geen tegenstrijdigheden vermeld worden tussen de verklaringen van verzoekers onderling, betreft een argument dat dan ook niet relevant is. Ter terechtzitting merkt de verwerende partij nog op dat tegenstrijdigheden tussen minderjarige verzoekers om internationale bescherming en hun familieleden niet worden gebruikt in de genomen beslissingen maar dat dit niet betekent dat deze er niet zouden zijn.

3.3.6.2.3. Vervolgens opperen verzoekers dat eerste verzoekster het heel moeilijk had om haar relaas te vertellen. In hoofde van eerste verzoekster werden noch door de Dienst Vreemdelingenzaken, noch door het commissariaat-generaal bijzondere procedurele noden, andere dan de vraag om een vrouwelijke tolk en interviewer, gezien de aard van haar problemen, vastgesteld. Eerste verzoekster antwoordde in de vragenlijst *"bijzondere procedurele noden"* bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure kunnen beïnvloeden, *"ik kan wel interviewen"* en stelde voorts liever altijd met een vrouw te werken, *"Dan voel ik me comfortabeler"*. Ook tijdens de twee persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal gaf noch eerste verzoekster, noch haar advocaat, te kennen dat eerste verzoekster niet in staat was om op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen en volledige en precieze verklaringen af te leggen. Uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud (administratief dossier eerste verzoekster, notities persoonlijk onderhoud d.d. 23 april 2021, p. 9 en 10) blijkt inderdaad dat, zoals verzoekers opwerpen in de verzoekschriften, er twee keer een pauze werd genomen. De eerste na een stilte van eerste verzoekster, gevolgd door haar vraag om even naar het toilet te gaan, en de tweede na aanhalen dat het *"een beetje moeilijk is om hierover te vertellen"*, gevolgd door twee lange stiltes en de vraag om alsjeblieft een pauze te mogen nemen. De *protection officer* gaf daarop aan dat zij snapt *"dat het niet gemakkelijk is om over bepaalde zaken te praten en u hoeft ook niet over alles in detail te treden, maar voor uw asielaanvraag moet ik u toch vragen om verder te vertellen. We zullen nu eventjes pauzeren"*. Aldus werd op eerste verzoeksters vragen tot pauze ingegaan en uit de notities blijkt dat het gesprek daarna verder op normale wijze is verlopen en dat eerste verzoekster aan het einde van het gesprek aangaf alle redenen waarom zij niet naar de Russische Federatie kan terugkeren goed uiteengezet te kunnen hebben. Ook eerste verzoeksters advocaat maakte op het einde van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen dienaangaande. Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud d.d. 14 juni 2021 rijzen verder allerminst indicaties dat eerste verzoekster verhinderd zou geweest zijn haar relaas te vertellen. Aldus blijkt uit de notities van beide persoonlijke onderhouds van eerste verzoekster dat deze op normale wijze zijn geschied en hieruit kunnen geen ernstige problemen in haren hoofde worden afgeleid. Waar verzoekers zich verwonderen van het feit dat eerste verzoekster in de bestreden beslissing verweten wordt dat haar verklaringen *"getekend worden door een opvallend gebrek aan details en concreetheiden"*, terwijl de *protection officer* haar zei dat zij niet *"over alles in detail hoefde te treden"*, merkt de Raad op dat die bemerking, zoals hiervoor vermeld, werd gemaakt om eerste verzoekster op haar gemak te stellen omdat zij aangaf dat het niet makkelijk was om over haar problemen te vertellen. Dat door de *protection officer* gezegd werd dat niet over alles in detail moet worden getreden maar dat eerste verzoekster toch verder moet vertellen, ontslaat eerste verzoekster, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, niet van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, en zoals hierna verder zal blijken, kon de commissaris-generaal terecht stellen dat de verklaringen van eerste verzoeksters getekend worden door een opvallend gebrek aan details en concreetheid.

3.3.6.2.4. Waar verzoekers als laatste voorafgaande opmerking opwerpen dat de verwerende partij geen enkele aandacht heeft besteed aan de verhoogde kwetsbaarheid van eerste verzoekster en de impact die deze heeft gehad op de manier waarop zij haar asielrelaas heeft uiteengezet, herhaalt de Raad vooreerst dat nergens uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat eerste verzoekster niet bij machte was haar relaas uiteen te zetten. Wat de verhoogde kwetsbaarheid zelf betreft, voortvloeiend uit het relaas, het gegeven dat zij op achttienjarige leeftijd, alleen en heel plots, haar land van herkomst heeft moeten ontvluchten, het feit dat zij slachtoffer is geweest van gendergerelateerd geweld en dat zij tot op vandaag nog weg van haar ouders woont, merkt de Raad op dat de ervaringen en de emoties van eerste verzoekster, waarvoor zeker begrip kan worden opgebracht, haar blijkens de notities van de beide persoonlijke onderhouds niet belemmerd hebben om verklaringen betreffende haar ervaringen af te leggen en toe te lichten. Verzoekers laten na toe te lichten op welke wijze haar *"verhoogd kwetsbaar profiel"* haar verhinderde te voldoen aan de verplichtingen die in het kader van de procedure om

internationale bescherming op haar rusten en welke specifieke steunmaatregelen haar dan verleend dienden te worden. De Raad stelt vast dat de rechten van eerste verzoekster werden gerespecteerd en dat zij in de gegeven omstandigheden aan haar verplichtingen in het kader van haar procedure om internationale bescherming kon voldoen.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, spontane, doorleefde, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in eerste verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten, los van de aangevoerde schaamte, de relatief jonge leeftijd en het zich verantwoordelijk voelen voor het feit dat haar familie in verschillende landen moet wonen, ver van elkaar.

Verzoekers tonen niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen ten aanzien van eerste verzoekster. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing(en) gedane beoordeling.

Met de verhoogde kwetsbaarheid van tweede en derde verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, werd blijkens de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen terdege rekening gehouden door het verlenen van passende steunmaatregelen. Verzoekers brengen hier in het verzoekschrift niets tegenin.

3.3.6.3. Vervolgens gaan verzoekers in op de motieven van de bestreden beslissingen.

3.3.6.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers tot op heden geen aannemelijke verklaring kunnen geven voor het ontbreken van het internationaal reispaspoort van eerste verzoekster, waardoor het vermoeden rijst dat zij bepaalde informatie moedwillig achterhoudt. Dat eerste verzoekster haar internationaal reispaspoort, waarmee zij in 2019 legaal naar Europa reisde, bij aankomst in België zou hebben weggegooid, zodat zij dan niet naar de Russische Federatie gerepatrieerd zou worden, zonder goed te weten waarom, komt, los van het gegeven dat zij op dat moment als achttienjarige die plots en alleen haar land van herkomst is ontvlucht heel kwetsbaar en beïnvloedbaar was, weinig aannemelijk voor. *Post factum* voor het eerst aangeven dat zij dit deed op advies van de dame die de familie hielp om paspoorten te bekomen, is een blote bewering die niets aan het voorgaande verandert en waarmee zij geenszins het vermoede moedwillig karakter van het achterhouden van bepaalde informatie voor de Belgische asielinstanties ontkracht. Daargelaten de vraag of het weggooien van het paspoort een kernelement uitmaakt van het asielrelaas, heeft dit achterhouden een eerste negatieve impact op de beoordeling van eerste verzoeksters algehele geloofwaardigheid. Het klopt dat de identiteit van eerste verzoekster niet wordt betwist, maar dit doet geen afbreuk aan het vermoeden dat zij door het achterhouden van haar internationaal reispaspoort relevante informatie tracht achter te houden. In dit opzicht wijst de Raad erop dat voor iedere vorm van internationale bescherming een verzoeker gehouden is tot de plicht tot medewerking. Deze plicht vereist van verzoeker dat hij ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek indient. Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden, die te dezen evenwel ontbreekt. De vaststelling dat eerste verzoekster meer dan waarschijnlijk haar legaal internationaal reispaspoort achterhoudt, maakt dat zij niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op haar rust. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier van eerste verzoekster, meer bepaald uit het Poolse Schengenvizum, vervat in haar binnenlands paspoort (map documenten, stuk 1), dat het internationaal reispaspoort werd uitgegeven op 23 september 2016, dit is vóór er enige sprake was van problemen met M.I. in 2016, toen hij in november 2016 K., de zus van verzoekers, ontvoerde. Dit strookt geenszins met de verklaringen van eerste verzoekster bij het commissariaat-generaal dat haar moeder een internationaal paspoort voor haar regelde na de ontvoering van haar zus K., omdat het normaal de bedoeling was dat zij samen met haar zus K. zou vertrekken (administratief dossier eerste verzoekster, notities persoonlijk onderhoud d.d. 23 april 2021, p. 9 en 11 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 14 juni 2021, p. 12). De stempel in het binnenlands paspoort geeft duidelijk aan dat deze werd uitgegeven

vooraleer zus K. werd ontvoerd. De *post factum* vergoelijking in de verzoekschriften dat de paspoorten van eerste verzoekster, zus K. en de grootmoeder wel degelijk in november 2016 werden aangemaakt, maar door het betalen van smeergeld geantidateerd werden, komt, daargelaten de bemerking dat corruptie in Rusland endemisch is, naar voren als een louter blote bewering, gemaakt na confrontatie met de bestreden beslissingen.

3.3.6.3.2. De Raad treedt vervolgens de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de recente vervolgingsfeiten, met name de inval in het appartement van verzoekers in Kaliningrad begin februari 2019, die de rechtstreekse aanleiding zou zijn geweest voor hun vlucht uit het land van herkomst.

Vooreerst komt het gedrag van de familieleden van verzoekers bevreemdend voor en niet verzoenbaar met de actuele vrees voor vervolging in hunnen hoofde. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt overwogen:

"Ten eerste valt het gedrag van uw familie moeilijk te verzoenen met uw bewering allen een actuele vrees voor vervolging te hebben. U beweert dat M.I. zo'n uitgebreid netwerk en invloed heeft, dat hij jullie overal in de Russische Federatie zou kunnen vinden, ook in Kaliningrad, waar jullie ondergedoken waren na de problemen in Grozny. Echter is het opvallend dat uw familie, ondanks het feit dat uw problemen ook hen in rechtstreeks gevaar zouden brengen, niet tezamen met u naar België reisde, maar wel zeer gefaseerd (eerst u, dan uw broer D., dan uw broer M.) in België aankomt, waarbij uw ouders en jongere zussen nog steeds niet naar België zouden zijn kunnen komen. Gevraagd waarom uw familie niet gewoon allemaal tezamen vertrekt, antwoordt u meerdere malen ontwijkend door te stellen dat er geen mogelijkheid was om samen te vertrekken (CGVS I p.6-7). Doorgevraagd naar de reden waarom jullie niet samen konden vertrekken, antwoordt u dat er problemen zijn met visums en ook financiële problemen (CGVS p.7). Echter volstaat deze uitleg niet om te verklaren waarom uw familieleden zo onnodig vaak de grens oversteken. Uw moeder zou uw beide broers telkens (legaal met een visum) begeleid hebben tot in Polen, waarna ze dan zelf steeds terugkeerde naar Saratov (CGVS II p.6). Meer nog, uw vader, eveneens in het bezit van een visum, zou naar Polen zijn gereisd en vervolgens naar België, zónder een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, maar om vervolgens terug te keren naar Polen, alwaar hij zou wachten op de komst van uw moeder en zussen, die om een onduidelijke reden na meer dan 2 jaar nog altijd niet vertrokken zijn uit de Russische Federatie (CGVS I p.8; CGVS II p.7). Gevraagd waarom uw vader in zijn eentje in Polen zou zitten wachten op de komst van uw moeder en zussen, in plaats van bij de rest van zijn gezin in België te verblijven en zelf een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, zegt u het ook niet te weten (CGVS II p.8). Het feit dat uw familieleden echter zoveel legale verplaatsingen maken van en naar de Russische Federatie, doet niet alleen ernstige vragen rijzen over de hoogdringendheid van hun nood aan internationale bescherming, maar ook over de reikwijdte van het zogenaamde netwerk van M.I., die jullie overal in de Russische Federatie zou kunnen vinden."

In de voorliggende verzoekschriften komen verzoekers in wezen niet verder dan het herhalen van de eerder afgelegde verklaringen van eerste verzoekster in verband met de huidige, ondergedoken verblijfplaats van hun moeder en twee zussen in Saratov en die van hun vader in Polen sinds november 2020, in verband met het kortstondig bezoek van hun vader in 2020 te Tienen zonder evenwel een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, met hun gefaseerde aankomst in België en met de financiële moeilijkheden als reden hiervoor. Hiermee slagen zij er echter geenszins in om te verklaren waarom hun moeder en vader, telkens met een legaal visum, zich verschillende keren verplaatsten van en naar de Russische Federatie, zoals in bovenstaande overweging omstandig, pertinent en correct wordt aangehaald. Zo begeleidde de moeder, volgens de verklaringen van eerste verzoekster, tweede en derde verzoeker in respectievelijk september en november 2019 telkens naar de Poolse grens om daarna terug te keren naar de Russische Federatie en vertrok de vader, zoals blijkt uit stuk 3 bij de voorliggende verzoekschriften, in november 2020 naar Polen. Het komt daarbij vooral opmerkelijk voor dat de vader, die eind 2020 verzoekers bezocht in België, geen verzoek om internationale bescherming indiende, maar, zoals verzoekers opperen, terugkeerde naar Polen waar hij werkt, legaal verblijft en waar hij wacht op de moeder en de twee overige zussen om samen naar België te komen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een persoon, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen in Polen en meer nog, toen hij in 2020 verzoekers, zijn kinderen, in België bezocht, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde, zeker gelet op de verklaringen van

verzoekers dat gans het gezin gevaar loopt gezien de in de Tsjetsjeense cultuur sterk verankerde traditie van de collectieve verantwoordelijkheid. Tot op heden blijven verzoekers een aannemelijke verklaring verschuldigd voor het feit dat de vader op zijn eentje in Polen zou zitten wachten op de komst van de moeder en de overige twee zussen, die, zoals ter terechtzitting blijkt, drie jaar na het beweerde incident begin februari 2019 nog steeds niet zouden zijn vertrokken uit de Russische Federatie. Net zoals de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat het feit dat de familieleden legale verplaatsingen maken van en naar de Russische Federatie, vragen doet rijzen zowel bij de hoogdringendheid van hun nood aan internationale bescherming als bij de reikwijdte van het netwerk van M.I., hun belager die hen overal in de Russische Federatie zou kunnen vinden.

Daar komt nog bij dat verzoekers tot op heden uitermate vaag blijven over de huidige verblijfplaatsen van hun familieleden. Hierover staat het volgende te lezen in de bestreden beslissingen:

“Tot slot moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vage verklaringen aflegt met betrekking tot de huidige verblijfplaats van uw familieleden. U “denkt” dat uw vader momenteel in Polen is, en uw moeder met uw jongere zussen in Saratov (CGVS I p.6; CGVS II p.6). Iedere verdere info over hun verblijfplaatsen blijft u echter schuldig. Zo weet u bijvoorbeeld niet bij wie uw moeder in Saratov woont, waarom zij precies Saratov heeft gekozen, of waarvan zij leeft (CGVS II p.8). U wijst er meermaals op dat u weinig contact heeft met zowel uw vader als uw moeder. Nochtans bent u ondertussen meer dan twee jaar in België, heeft u uw vader zelfs eind 2020 in het echt gezien, en werd u tweemaal gehoord op het Commissariaat-generaal, waardoor er redelijkerwijs van u verwacht mag worden dat u ondertussen op zijn minst enige informatie heeft verzameld over de verblijfplaatsen van uw familieleden. Er werd u zelfs de gelegenheid geboden om na twee persoonlijke onderhouds op het Commissariaat nog bewijsstukken te leveren van de huidige verblijfplaatsen van uw familie (CGVS II p.9). U stuurde op 28 juni 2021 een reeks foto's door waaruit op geen enkele manier kan worden afgeleid dat uw vader momenteel in Polen en uw moeder momenteel in Saratov verblijft. Gezien u de verschillende mogelijkheden die u ondertussen gehad heeft om meer info te verzamelen klaarblijkelijk niet benut, doet u opnieuw uitschijnen dat u de verblijfplaatsen van uw familie bewust achterhoudt. Deze vaststelling versterkt nog verder de indruk dat uw familie niet ondergedoken leeft in Polen of Saratov, maar wel gewoon in Kaliningrad leeft, of mogelijks zelfs in Grozny (gezien de recente afstammingsdocumenten uit Grozny, zie supra). Het feit dat u geen zich geeft op de verblijfplaatsen van uw gezinsleden, doet nog verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekers brengen in de verzoekschriften geen concrete elementen aan die deze pertinente, draagkrachtige en in de administratieve dossiers steun vindende overweging weerleggen, laat staan ontkrachten. Nog steeds ontbreekt enig concreet bewijs dat de beweerde verblijfplaatsen van de moeder en de vader zou kunnen staven. De op 28 juni 2021 overgemaakte foto's, betreffen allerm minst enige aanduiding dat de vader in Polen verblijft sinds november 2020 tot op heden. Er worden enkel foto's neergelegd van de vader in Kaliningrad in 2019 en in België, toen hij in Tienen op bezoek was bij verzoekers (administratief dossier eerste verzoekster, map documenten, stukken 2 en 3), waarmee geenszins een huidig verblijf in Polen wordt aangetoond. Uit stuk 3, zoals gevoegd bij de verzoekschriften, een kopie van slechts enkele pagina's van het paspoort van de vader, meer bepaald de pagina waarop het visum staat en een pagina met twee inreisstempels, blijkt dat de vader op 9 november 2020 naar Polen gereisd is maar hieruit blijkt geenszins dat hij tot op vandaag in Polen verblijft, noch dat hij niet meer naar de Russische Federatie teruggekeerd is. De foto waarop de moeder is afgebeeld (administratief dossier eerste verzoekster, map documenten, stuk 4), bevat dan weer nergens een indicatie dat deze in Saratov zou zijn genomen, laat staan dat de moeder daar thans haar huidige verblijfplaats zou hebben. Gelet op de heden ten dage ter beschikking zijnde veelheid aan individuele en anonieme communicatiemiddelen, mocht van verzoekers, los van het beweerde weinig contact met hun vader en hun moeder en de schrik van de moeder om langs te telefoon te zeggen waar zij momenteel in Saratov zou verblijven, wel degelijk worden verwacht dat zij de nodige pogingen zouden hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de voormelde, cruciale informatie en elementen en dat zij hierover (veel) beter op de hoogte zouden zijn indien hun verklaringen strookten met de werkelijkheid. Dat zij nalieten ook maar enige ernstige poging te ondernemen, na hiertoe uitdrukkelijk de gelegenheid te zijn geboden na afloop van de beide persoonlijke onderhouds van eerste verzoekster, doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen en vrees. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekers nalieten dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Gezien de verschillende

mogelijkheden die verzoekers, sinds het indienen van hun verzoeken om internationale bescherming, hebben gehad om meer informatie over de huidige verblijfplaatsen van hun ouders te verzamelen maar die zij niet benut hebben, rijst ook hier het vermoeden dat zij deze informatie bewust achterhouden, wat andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag. Ook ter terechtzitting maken verzoekers geen verdere stavingstukken over.

3.3.6.3.3. Verder doet het de wensbrouwen fronsen dat op 11 juni 2021 door de voogd van tweede en derde verzoeker documenten werden neergelegd, uitgegeven door de burgerlijke stand van de stad Grozny op 17 mei 2021 en uitgereikt aan de moeder van verzoekers (administratief dossier eerste verzoekster, map documenten, stuk 7), dit geleet op de verklaringen dat het gezin Grozny verlaten had na de ontvoering van zus K. in november 2016 en geleet op het uitgebreide netwerk en invloed van M.I.

Hieromtrent valt in de bestreden beslissingen terecht het volgende te lezen:

“Nog opvallender zijn de documenten die het Commissariaat op 11 juni 2021 mocht ontvangen van de voogd van uw broers, met in bijlage kopieën van de geboorteaktes van uw gezinsleden en een afstammingsbewijs uitgegeven door de burgerlijke stand van de stad Grozny op 17 mei 2021 (!!). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met deze bewijzen, en u gevraagd wordt hoe uw familie zo recent aan documenten kan geraken in Grozny, toont u zich totaal verrast en zegt u geen idee te hebben waar deze documenten vandaan komen, en dat uw zus alle documenten regelt (CGVS II p.3). Het doet echter op zijn zachtst gezegd de wensbrouwen fronsen dat uw gezin nog zo recent in staat is om officiële documenten te regelen in Grozny. Zelfs indien geloofd zou worden dat uw gezin zich niet zelf in Grozny bevindt en deze documenten via anderen geregeld hebben, dient opgemerkt te worden dat u eveneens beweert dat uw bredere familie in Grozny uw gezin sinds de problemen verstoten heeft (CGVS II p.5), waardoor het niet duidelijk is wie de documenten dan voor jullie geregeld heeft. En dan nog, zelfs indien dan eveneens aangenomen zou worden dat deze documenten niet via familie, maar via oude vrienden of kennissen geregeld zouden kunnen worden, dan is het evenzeer bevreemdend dat uw gezin het risico zou nemen om zulke ongewenste aandacht van jullie vervolgers naar zich toe zou trekken door officiële documenten op eigen naam te zitten regelen in Grozny. Bijgevolg plaatsen deze recente documenten uit Grozny nog verdere vraagtekens bij het gedrag van uw gezinsleden in het licht van hun beweerde ernstige vrees voor vervolging in de Russische Federatie.”

Verzoekers komen voor het eerst in het verzoekschrift op de proppen met een uitleg hoe het gezin aan betreffende documenten zou gekomen zijn, namelijk via een vriendin van de moeder aan wie zij smeergeld betaalde om de kwestieuze documenten te bekomen. Met deze blote *post factum* bewering slagen verzoekers er evenwel niet in te ontkrachten dat het bevreemdend voorkomt dat de moeder het risico zou nemen om de aandacht van de vervolger, M.I. en zijn netwerk, naar zich toe te trekken door recent officiële documenten op eigen naam te bekomen van de burgerlijke stand in Grozny, en waaruit blijkt dat zij werkelijk is ingeschreven op een adres in Grozny. Dat deze documenten net aangevraagd zouden zijn in het kader van het verzoek om internationale bescherming van tweede en derde verzoeker, vermag het risico om in de aandacht te lopen van de vervolger niet te verklaren en plaatst verdere vraagtekens bij het gedrag (en de woonplaats) van de gezinsleden in het licht van hun beweerde vrees voor vervolging in de Russische Federatie. Dergelijk risicovol gedrag strookt ook geenszins met het betoog in de voorliggende verzoekschriften dat het gezin, kost wat kost, hun belagers probeert te vermijden en de familieleden in veiligheid te stellen.

3.3.6.3.4. Daarnaast stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, een flagrant gebrek in de aannemelijkheid van het gedrag van de vervolgers vast. Immers, zo blijkt terecht het volgende uit de bestreden beslissingen:

“Voorts missen ook de handelingen van uw vervolgers logica en aannemelijkheid. Toen M.I. uw zus K. ontvoerde in 2016, kon uw oom haar weer vrij krijgen met de belofte dat K. de volgende dag aan M. uitgehuwelijkt zou worden volgens de tradities (CGVS I p.12). In werkelijkheid, verbrak uw familie zijn belofte aan M., en ontsnapte uw zus diezelfde dag nog uit Grozny. Met andere woorden had M. zich laten beetnemen door uw familie door uw zus K. terug te laten keren naar huis. In het licht van bovenstaande is het dan ook allerm minst geloofwaardig dat M. deze fout enkele jaren later op bijna exact dezelfde manier opnieuw zou begaan. Immers, wanneer de handlangers van M. in 2019 in jullie appartement in Kaliningrad binnenvallen om u in de plaats van uw zus op te eisen, weet uw vader hen opnieuw te overtuigen om weg te gaan en u thuis te laten, zodat u de volgende dag volgens de traditie zou kunnen worden uitgehuwelijkt (CGVS II p.10). Het is echter niet aannemelijk dat uw vervolgers, nu

ze u eindelijk gevonden hebben, opnieuw zouden achterlaten bij uw familie, met de valse belofte dat u daarna volgens de traditie zou worden uitgehuwelijkt, en u daarmee de kans gevend om te ontsnappen, gezien ze zich in het verleden op precies dezelfde manier zouden hebben laten foppen. Geconfronteerd met de vraag waarom ze u niet meteen zouden meenemen en opnieuw het risico zouden nemen dat ook u, net zoals uw zus, zou ontsnappen, antwoordt u dat u het zelf ook niet weet (CGVS I p.17)."

In tegenstelling tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden, waren de omstandigheden van het incident in november 2016 en dat in februari 2019 niet helemaal anders. In 2016 werd zus K. opgeëist en in 2019 eerste verzoekster, dit telkens door M.I., ofwel in persoon dan wel middels zijn handlangers. Dat de vervolgers bij de inval in Kaliningrad in februari 2019 opnieuw een dochter zouden achterlaten bij de familie, opnieuw met de valse belofte de dag erna volgens de traditie te worden uitgehuwelijkt, daarmee eerste verzoekster - net als destijds haar zus K. - de kans gevend om te ontsnappen, is allerminst aannemelijk, net gelet op het gegeven dat de vervolgers zich in november 2016 op eenzelfde manier hebben laten foppen. Dat eerste verzoekster enkel hypothesen kan formuleren en dat het buitensporig is van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat hij de handelingen van zijn belagers verklaart, is geen dienstig betoog en doet geen afbreuk aan de onaannemelijkheid en het gebrek aan logica van de handelingen van de belagers in kwestie. Evenmin vermag de culturele context, namelijk dat als een alleenstaande vrouw de nacht doorbrengt in het huis van een man, zij als zijn vrouw wordt beschouwd, gelet op het verloop van het incident in november 2016 en de daaruit logischerwijze voortvloeiende vermoede argwaan ten opzichte van de werkelijke bedoelingen van de familie, te verklaren waarom eerste verzoekster in februari 2019 niet dezelfde dag meegenomen werd. Ook de algemene bewering dat de commissaris-generaal de zaken met een westerse bril bekijkt, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

3.3.6.3.5. Daar komt nog bij dat er in het geheel van eerste verzoeksters verklaringen een opvallend gebrek aan concreetheid en details is te bemerken, waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Zo weet eerste verzoekster weinig of niets te zeggen over de belager, M.I., en blijft zij ook uitzonderlijk vaag, zoals reeds aangetoond, over de verblijfplaatsen van de familieleden, evenals over de procedure of het tijdstip van het verkrijgen van haar reisdocumenten of over de gehele tijd na de inval waarbij zij ondergedoken zat bij haar vriendin L.

Waar verzoekers in de verzoekschriften nogmaals de verbazing uiten bij dit argument aangezien de *protection officer* zelf heeft verklaard dat eerste verzoekster niet "*over alles in detail hoefde te treden*", kan verwezen worden naar hetgeen daarover reeds is uiteengezet onder punt 3.3.6.2. en dat dit eerste verzoekster geenszins van de plicht ontslaat haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verder wijst de Raad erop dat zelfs van een persoon van "*jonge*" leeftijd op het moment van vertrek uit het land van herkomst redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen in verband met de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst, die een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op het verdere leven.

Dat de feiten uit 2016 een groot trauma hebben veroorzaakt, dat de ouders van verzoekers met hun kinderen amper spraken over de belagers en wat er gebeurd was, dat eerste verzoekster nooit persoonlijk met M.I. heeft omgegaan of met hem heeft samengewoond en dat de loutere vermelding van deze persoon haar in een grote staat van angst brengt, biedt geen verschoning voor het opvallend gebrek aan details en concreetheiden aangaande belager M.I., van wie de handlangers het appartement van verzoekers zouden hebben binnengevallen begin februari 2019 met de bedoeling eerste verzoekster mee te nemen en aan M.I. "*te geven*". Verwacht kan worden dat eerste verzoekster haar ouders, in het kader van het verzoek om internationale bescherming, inmiddels om meer informatie over M.I. zou hebben verzocht. Daargelaten de vraag of zij haar vader en moeder al dan niet vaak hoort, blijkt dat de vader van verzoekers hen in 2020 in België bezocht zodat zij zeker de kans had haar vader om informatie over de sleutelfiguur in haar asielrelaas te verzoeken. Meer algemeen heeft eerste verzoekster, die inmiddels meerderjarig is, ruim de gelegenheid gehad om zich in de loop van haar asielprocedure, of op zijn minst na haar eerste persoonlijk onderhoud, beter te informeren, hetgeen zij

klaarblijkelijk niet gedaan heeft en hetgeen allerm minst en in weerwil van het betoog in de verzoekschriften een overdreven verwachting is. Zo weet eerste verzoekster niet waar M.I., de man omwille van wie zij en haar gezin ondertussen al vijf jaar op de vlucht zijn, woont, of hij getrouwd en hoeveel kinderen hij heeft, en - belangrijker - weet zij niet welke belangrijke functie hij dan wel bekleedt binnen het leger of waarom hij zo'n invloedrijk persoon is (administratief dossier eerste verzoekster, notities persoonlijk onderhoud d.d. 23 april 2021, p. 13-14). Bovendien blijft eerste verzoekster ook vaag over de periode na de inval en tijdens dewelke zij bij vriendin L. verbleef en verzoekers brengen ter weerlegging van de bevindingen dienaangaande, zoals vervat in de bestreden beslissingen en steun vindend in het administratief dossier van eerste verzoekster, blijkens een lezing van de verzoekschriften niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften nog wijzen op eerste verzoeksters kwetsbaar profiel, herhaalt de Raad dat dit gegeven op zich geen afbreuk doet aan de vaststelling dat van eerste verzoekster redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat zij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen.

3.3.6.4. In achtgenomen hetgeen voorafgaat, kan geen ernstig geloof gehecht worden aan de beweerde vervolgingsfeiten van begin februari 2019 en de reden van vertrek uit de Russische Federatie.

De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze besluit dat de problemen met M.I. zich beperken tot de regio van herkomst, met name Tsjetsjenië, en dat het gezin van verzoekers zich na de problemen van zus K. in 2016, veilig heeft kunnen vestigen in Kaliningrad.

3.3.6.5. Verzoekers brengen tegen de overweging uit de bestreden beslissingen, dat redelijkerwijze van eerste verzoekster kan worden verwacht dat zij zich elders in de Russische Federatie vestigt, gelet op het vorig duurzaam verblijf in Kaliningrad, de aannemelijkheid dat de ouders zich nog steeds in Kaliningrad of elders in de Russische Federatie kunnen bevinden en dat zij voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien, geen concreet verweer. Deze overweging, die pertinent en draagkrachtig is, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Waar verzoekers opperen dat zij vrezen ook elders in de Russische Federatie teruggevonden te zullen worden, gelet op de inval in Kaliningrad door de handlangers van M.I., die zeer invloedrijk is en de steun geniet van de Tsjetsjeense president Kadyrov, merkt de Raad op dat deze blote bewering niet ernstig is, gelet op de ongeloofwaardigheid van de beweerde aanval in het appartement in Kaliningrad.

Dat eerste verzoekster vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië uitgehuwelijkt te worden volgens de Tsjetsjeense traditie doet verder niet ter zake, gezien zij zich, zoals genoegzaam is gebleken, elders in de Russische Federatie kan vestigen.

3.3.6.6. De in de verzoekschriften aangehaalde rapporten over de Tsjetsjeense context, meer bepaald in verband met de wijdverspreide ontvoering van bruiden en de notie van de *“collectieve verantwoordelijkheid”*, volstaan niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, in gebreke. Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Ten overvloede kan nog worden gesteld dat verzoekers geenszins ingaan op volgende overweging uit de bestreden beslissingen die ten aanzien van tweede en derde verzoeker zijn genomen:

“Wat betreft de opmerking van je voogd en je advocaat, namelijk dat jij en je broer (...) als mannelijke gezinsleden de verantwoordelijkheid dragen voor de ongehoorzaamheid van je zus, moet het volgende worden opgemerkt (CGVS p. 14). Zoals hierboven uiteengezet, kan er al geen geloof worden gehecht aan de bewering dat de handlangers van I. je familie blijven bedreigen, jullie tot in Kaliningrad gevolgd zijn, en nu je zus M. hebben willen ontvoeren. Daaruit volgt dat er dus ook geen geloof kan worden

gehecht aan de bewering dat jij en je broer nu als verantwoordelijken zouden moeten opdraaien voor M.'s ontsnapping. In geval je nog zou invoeren dat je wel nog kan worden gezien als verantwoordelijke voor de ontsnapping van K. enkele jaren langer geleden, kan nog worden verwezen naar de motivering hierboven: er is gebleken dat je familie zich duurzaam in Kaliningrad heeft kunnen vestigen zonder verdere problemen, waardoor kan worden besloten dat jullie in Kaliningrad geen vrees moeten koesteren in verband met K.'s ontsnapping."

Hetzelfde geldt overigens voor de overweging in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van derde verzoeker en die luidt als volgt:

"Wat betreft het andere asielmotief dat je aanhaalt, namelijk dat je liever naar school gaat in België omdat het onderwijs hier van betere kwaliteit is dan in Rusland (CGVS p. 13), moet worden opgemerkt dat de eventuele lagere kwaliteit van het onderwijs in Rusland niet kan worden beschouwd als een feit van vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Beide overwegingen zijn terecht, correct en pertinent en worden bij gebrek aan dienstig verweer door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.6.7. In acht genomen wat voorafgaat, met nadruk op de vaststelling dat verzoekers' algemene geloofwaardigheid *in casu* niet is komen vast te staan, kan vastgesteld worden dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

3.3.6.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet toegekend.

3.3.6.9. Gelet op het voorgaande tonen verzoekers niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.10. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de neergelegde documenten, dat rekening werd gehouden met de onderscheiden vastgestelde bijzondere procedurele noden en dat verzoekers tijdens de onderscheiden persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal de kans kregen om de redenen van hun verzoeken om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten, dit met de hulp van een tolk die het Russisch machtig is en bijgestaan door hun advocaat en, wat tweede en derde verzoeker betreft, tevens door de aangewezen voogd. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze, *in concreto* en voldoende onderzocht en beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.3.6.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.6.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6.14. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS